

[Hans Hækkerup]

Hans Hækkerup (S):

Vi er i socialdemokratiet tilhængere af, at der i en situation med faldende energipriser målt i danske kroner sker en forhøjelse af energiafgifterne, således at tilskyndelsen til at foretage energibesparende investeringer fastholdes.

Men de forslag, som regeringen her har fremsat om forhøjelse af energiafgifterne, lægges jo oven i den forhøjelse, der blev gennemført i december måned, og forhøjelsen ligger langt ud over det konstaterede fald i energipriserne, selv i forhold til marts måned 1985, der var den hidtidige danmarksrekord.

Ifølge de nyeste tal, vi har fået fra ministeren for skatter og afgifter, viser det sig faktisk, at forbrugerprisen på fjernvarme og på elektricitet ikke er faldet, men er steget siden marts måned 1985, og gasprisen er kun faldet med 4 pct., benzinprisen med 15 pct. og prisen på olie med 23 pct. Det skal vi så sammenholde med de foreslåede afgiftsstigninger, stadig ministeren for skatter og afgifters tal. De indebærer en stigning i forbrugerprisen på kul med 17 pct., på petroleum med 23 pct., på elektricitet med 16 pct., på autogas med 19 pct., benzin med 24 pct. og endelig med 37 pct. på olien. De foreslåede afgiftsstigninger for samtlige disse energiprodukter ligger således langt ud over faldet i forbrugerpriserne, og de vil bringe energipriserne op på det højeste niveau nogen sinde i danmarkshistorien.

Jeg vil gerne understrege over for folketinget, at dette her sker med centrum-demokraternes stemmer. Fru Bente Juncker gjorde i medierne et stort nummer ud af det, da hun opdagede, at benzinprisen, hvis forslagene vedtages her i folketinget, faktisk bliver 78 øre højere end i marts 1985. Efter en række krumspring fra CDs side bliver benzinprisen kun 60 øre højere end i marts 1985. Det er fantastisk, hvad det parti kan opnå!

Til gengæld får CD ikke den nedsættelse på vægtafgiften med 500 mill. kr., de ellers havde fået løfte om; dog får de 200 mill. kr. på sikkerhedsudstyret. Men lægger man det sammen, er det ynkeligt, hvad CD har kunnet opnå, og jeg kommer faktisk til at tænke på H. C. Andersens historie »Hvad fatter gør er altid det rigtige«. Fatter drager til marked med en hest, og han bytter og bytter, og til sidst kommer han hjem med en søk rådne

æbler. Her holder parallellen nok også op, for jeg tror faktisk ikke, at CDs vælgere vil være lige så glade for denne her søk rådne æbler, som fru Bente Juncker og mutteren i historien har været det.

Så kan man stille et filosofisk spørgsmål: hvad er en retfærdig energipris? Er det præcis det hidtil højeste niveau i danmarkshistorien, nemlig niveauet i marts 1985?

Men lad os gå ind på den tanke; selv under den forudsætning, vil benzinprisen som følge af disse forslag nu komme op på 6 kr. 80 øre literen; det er 60 øre mere end i marts 1985. Fyringsolien vil – stadig ifølge ministeren for skatter og afgifters tal – koste 4.175 kr. for 1.000 l; det er 465 kr. mere end i marts 1985.

Så er regeringen fremkommet med et forslag om en såkaldt reguleringsmekanisme. Vi har forsøgt at finde ud af, hvad der egentlig lå i den mekanisme, men det har været komplet umuligt at få opklaret, hvad det egentlig var, der var meningen med den. Vi har haft ministeren for skatter og afgifter i samråd, og han har ikke været i stand til at give ét eneste fornuftigt svar på vore klare spørgsmål om reguleringsmekanismen. Vi har ikke kunnet få at vide, om det er en reguleringsmekanisme, der gælder, både når priserne stiger, og når priserne falder. Bare for at nævne ét blandt de mange klare spørgsmål, vi har stillet ministeren for skatter og afgifter.

Det vil vi bore i under udvalgsarbejdet her mellem anden og tredje behandling.

Sandheden om disse forslag er, at der ikke er tale om en neutralisering af energiafgifterne; de har et andet formål. Forhøjelserne ligger langt ud over, hvad en neutralisering ville indebære, og formålet er at begrænse forbruget generelt. Det understreges også af, at forslagene indgår som led i en samlet økonomisk pakke, der medfører en skævere fordeling af indkomster og formuer.

Når vi ser på forslagene om forhøjelse af energiafgifterne, kommer det også til udtryk i, at regeringen overhovedet ikke har fremsat forslag om sociale kompensationer for de stigende energipriser, og den har endda gjort, hvad den kunne, for at forhindre os i at få kompensationsforslag behandlet her i salen.

Regeringen har også gennem sin nedskæringspolitik begrænset befolkningens muligheder for at spare på energiregningen; det gælder f.eks. mulighederne for skift fra pri-